

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Darinou Michorovou ve věci

žalobce: **XY**, narozeného dne XY

státní příslušnost: XY

bytem XY

zastoupeného Mgr. Tomášem Císařem, advokátem se
sídlem Vinohradská 22, 120 00 Praha 2

proti

žalované: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 9. 4. 2021, čj. CPR-6736-5/ČJ-2021-930310-V244

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Podanou žalobou se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí Police ČR, Ředitelství služby cizinecké policie (dále jen „žalovaná“) ze dne 9. 4. 2021, čj. CPR-6736-5/ČJ-2021-930310-V244, kterým žalovaná zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí Police ČR, Krajského ředitelství policie XY, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 15. 1. 2021, čj. KRPA-15204-15/ČJ-2021-000022-SV, podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen

„správní řád“). Uvedeným rozhodnutím správní orgán I. stupně uložil žalobci správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) v délce jednoho roku. Počátek doby, po kterou nelze umožnit vstup žalobce na území členských států EU, byl stanoven podle § 118 odst. 1 citovaného zákona od okamžiku, kdy uplyne stanovená doba k vycestování. Doba k vycestování z území členských států EU byla žalobci stanovena dle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců do 15 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí. Dále správní orgány shledaly, že se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování dle § 179 tohoto zákona.

II. Obsah žaloby a vyjádření žalované

2. Primárně žalobce namítl, že v jeho věci nebyl náležitě zjištěn skutkový stav věci, jak je vyžadováno v § 3 správního řádu. K tomu přistupuje též povinnost správního orgánu podle § 50 odst. 3 správního řádu zjistit všechny rozhodné skutečnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu je povinnost ukládána. Žalovaná důkladně zjistila všechny skutečnosti svědčící v neprospěch žalobce, ale jaksi opomněla zjišťovat i skutečnosti v jeho prospěch. Dále správní orgán porušil § 2 odst. 3 a 4 správního řádu, když nedbal, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem daného případu a aby byly šetřeny oprávněné zájmy žalobce. Pochybení žalované pak spočívá v tom, že aprobevovala vady správního orgánu I. stupně, a tím zatížila své rozhodnutí stejnými vadami.
3. Dále žalobce namítl nepřiměřenost uloženého správního vyhoštění jak co do formy, tak co do délky.
4. Pokud jde o nepřiměřenost *formy*, žalobce uvedl, že správní orgány měly i jiné možnosti řešení a měl přistoupit k variantě, která by umožňovala smírné řešení celé záležitosti, a umožnit žalobci dobrovolné opuštění území ČR, případně jinou formu ukončení pobytu. Žalobce upozornil na stigma, které ulpívá na cizinci postiženém správním vyhoštěním do budoucna.
5. Pokud jde o nepřiměřenost *délky*, žalobce uvedl, že ta je zcela nepřiměřená okolnostem případu. Žalobce má na území ČR celou svou rodinu. Žalobce neměl v úmyslu porušovat předpisy ČR a protiprávní stav netrval nikterak dlouho, nevznikla žádná škoda státu, jakož i osoba žalobce je společensky zcela nezávadová a jednalo se o excesivní jednání. Tyto informace měly správní orgány k dispozici, přesto je při zvažování přiměřenosti nezohlednily, ač měly. Proto považuje žalobce napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné.
6. Dále žalobce s odkazem na § 119a odst. 2 a § 174a zákona o pobytu cizinců namítl, že uložené správní vyhoštění je nepřiměřeným zásahem do jeho soukromého a rodinného života, což je v rozporu se základními zásadami činnosti správních orgánů a též s příslušnými ustanoveními zákona o pobytu cizinců. Správní orgán I. stupně sice ve svém rozhodnutí uvádí hlediska stanovená v § 174a citovaného zákona, tím však celé jeho hodnocení končí; nijak se nevypořádává s možnými důsledky rozhodnutí pro budoucí život žalobce. Žalobce tak považuje toto rozhodnutí za čistě formalistické, které v podstatě jen paušálně prochází jednotlivé regulativy a nijak je neváže na situaci žalobce, tj. aniž by blíže zdůvodnil jejich vztah k uloženému správnímu vyhoštění. Přitom v případě realizace vyhoštění žalobce z území ČR je prakticky vyloučeno, že by byl žalobci umožněn pobyt v ČR do budoucna. Správní orgány nijak nepřihlíděly k negativnímu zásahu do jeho života. Jediným kritériem posouzení přiměřenosti přitom nemůže být tvrzená skutečnost, že žalobce má na území své vlasti zázemí a má se tedy kam vrátit. I v tomto ohledu pak

žalobce v napadeném rozhodnutí postrádá důvody a považuje jej v této části za nepřezkoumatelné.

7. Správní orgány měly k dispozici základní výčet skutečností minimálně k soukromému životu žalobce, které nezohlednily. Jednalo se o excesivní protiprávní jednání žalobce, společensky nezávadnou bezúhonnou osobu pobývající na území neoprávněně pouze cca. 20 dnů. Přesto je žalobci ukládáno vyhoštění v takové podobě, jako by byl žalobce „chycen“ po roce neoprávněného pobytu. Je zde tedy evidentní rozdíl ve východiscích minimálně pro úvahu o délce vyhoštění, případně zvolení postupu dle § 50a zákona o pobytu cizinců.
8. Žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.
9. Žalovaná ve vyjádření k žalobě plně odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí, jakož i na odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Žalovaná setrvala na závěru, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu s právními předpisy, kdy protiprávní jednání je doloženo relevantními podklady a řádně a přezkoumatelně odůvodněno. Žalovaná neshledala ani své pochybení, pokud jde o posouzení přiměřenosti zásahu do rodinného a soukromého života žalobce. Žalovaná se v řízení dostačujícím způsobem vypořádala se všemi skutečnostmi, které v řízení vyšly najevo, i s tím, co uvedl žalobce.

III. Posouzení věci Městským soudem v Praze

10. Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. K projednání věci nařídil soud ústní jednání na den 7. 6. 2021, neboť žalobce nesouhlasil s projednáním věci bez jednání. Žalovaná zaslala soudu dne 28. 5. 2021 omluvu z jednání, neboť v tento den nebylo možné zajistit účast příslušného pracovníka na jednání, přičemž plně odkázala na své písemné stanovisko k věci.
11. Žalobce ani jeho zástupce se k nařízenému jednání dne 7. 6. 2021 nedostavili, aniž by se řádně a včas omluvili. Předvolání k jednání bylo přitom žalobci prostřednictvím jeho zástupce doručeno dne 27. 5. 2021. Soud vyčkal dalších 15 minut, a jelikož se v této době k jednání nikdo nedostavil, postupoval v souladu s § 49 odst. 3 s. ř. s. a v jednání pokračoval bez přítomnosti řádně předvolaných účastníků řízení.
12. Po zhodnocení žalobních bodů v souvislosti se skutečnostmi vyplývajících ze správního spisu rozhodnými pro danou věc soud dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.
13. Soud při posuzování věci vycházel z následující právní úpravy.
14. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4. zákona o pobytu cizinců [p]olicie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.
15. Podle § 174a zákona o pobytu cizinců [p]ři posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb

ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.

16. Ze správního spisu soud zjistil, že dne 15. 1. 2020 ráno byla přivolána hlídka Policie k ležícímu muži pod mostem ulice XY. Ležící muž byl ztotožněn jako žalobce, žalobce předložil svůj biometrický cestovní doklad. Po provedení kontroly razítek v cestovním dokladu bylo zjištěno, že poslední razítko bylo ze dne 26. 9. 2020 (XY). Protože po přepočítání dnů oprávněného pobytu na území z důvodu biometrického cestovního dokladu (max. 90 dnů v rámci 180 dnů) vzniklo podezření o oprávněnosti žalobce k pobytu na území ČR, hlídka konzultovala věc s hlídkou cizinecké policie. Po provedení dalších nezbytných úkonů byl žalobce poté převezen na cizineckou policii k dalším opatřením. U žalobce bylo rovněž přístrojem Dreger naměřeno 2,21 ‰ alkoholu v dechu.
17. Dne 15. 1. 2021 bylo s žalobcem zahájeno řízení o správním vyhoštění (viz oznámení čj. KRPA-15204-12/ČJ-2021-000022-SV) podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců. Ve stejný den provedl správní orgán I. stupně s žalobcem výslech, o kterém pořídil protokol čj. KRPA-15204-13/ČJ-2021-000022-SV. Z tohoto výsledku vyplynulo, že žalobce přicestoval do ČR za prací autobusem přes XY přímo do XY. Je si vědom, že nemá „žádné papíry“, ale chtěl si vydělat nějaké peníze na lékaře na XY. Pracoval většinou různě na stavbách, tak za 100 Kč na hodinu, dostával to vždy večer na ruku. Naposledy jej vyplácel nějaký XY, ale žalobce jej dobře nezná, V XY je ubytován, ale přesnou adresu nezná, má to přes kamaráda, jehož jméno také přesně žalobce neznal. K pobytu se nikdy nepřihlašoval, nikdy v ČR o pobyt ani o vízum nežádal. Věděl, že sem nesmí cestovat, ale jezdí sem hodně krajanů za prací, tak to neřešil. Na XY se má kam vrátit, má tam matku, s níž tam žije. V ČR nic nemá, vycestuje dobrovolně, peníze na cestu má. Žalobce zopakoval, že věděl, že v ČR může pobývat bez víza 90 dnů a že dobu překročil, ale nevycestoval z důvodu, že chtěl vydělat nějaké peníze.
18. Žalobce dále uvedl, že na území ČR nemá žádné aktivity ani vazby, nemá zde osobu, vůči níž má vyživovací povinnost, ani s takovou osobou nežije ve společné domácnosti, ani s občanem EU. V ČR nikoho nemá, ve vlasti má matku. Je svobodný. Skončení jeho pobytu v ČR nebude zásahem do rodinného či soukromého života ani pro žádnou osobu zde žijící. Nemá zde žádné pohledávky. Zdravotní pojištění v ČR nemá. Je zdravý a s ničím se neléčí, drogy neužívá, příznaky COVID-19 neměl. Není mu známá žádná překážka nebo důvod, který by mu znemožňoval vycestování z ČR, ve vlasti se má kam vrátit, trest smrti ani nelidské či ponižující zacházení či trest mu tam nehrozí. Všem otázkám rozuměl, nepožaduje žádné doplnění.
19. Dále ze správního spisu vyplývá, že žalobce byl dne 15. 1. 2021 seznámen s podklady pro rozhodnutí (čj. KRPA-15204-14/ČJ-2021-000022-SV) a žádných změn nebo doplnění nežádal.
20. Poté správní orgán I. stupně vydal rozhodnutí o správním vyhoštění v délce 1 roku (ze dne 15. 1. 2021, čj. KRPA-15204-15/ČJ-2021-000022-SV), které žalobce napadl odvoláním.
21. O podaném odvolání rozhodla žalovaná žalobou napadeným rozhodnutím tak, že jej zamítla. Vycházela zejména z oznámení o zahájení správního řízení, protokolu o výslechu žalobce, kompletního spisového materiálu vedeného správního orgánem I. stupně a z výsledků lustrace v příslušných informačních systémech Policie ČR.

22. Na základě prokázaného skutkového stavu dospěl soud k níže popsaným právním závěrům.
23. Žalobce namítl, že v jeho věci správní orgán I. stupně (1a) nezjistil skutečný stav věci, jak vyžaduje § 3 správního řádu; (1b) opomněl zjišťovat i skutečnosti ve prospěch žalobce; dále žalobce namítl (2) nepřiměřenost formy, např. v podobě mírnějšího opatření; a (3a) nepřiměřenost délky uloženého opatření, (3b) jakož i nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí v této části; a dále (4a) nepřiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života žalobce, (4b) resp. čistě formalistické, paušální a nepřezkoumatelné zdůvodnění přiměřenosti takového zásahu.
24. Žalobce namítal, že v jeho věci nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav, nebylo provedeno alespoň minimální dokazování, či že nebyly zjišťovány skutečnosti ve prospěch žalobce. (**námítky 1a a 1b**).
25. Soud se s těmito značně obecně formulovanými námitkami nemohl ztotožnit. Ve správním spisu je jednoznačně doloženo, a mezi účastníky řízení byla ostatně tato skutečnost od počátku nesporná, že pobyt žalobce na území ČR byl v době od 25. 12. 2020 do 15. 1. 2021 nelegální (tj. od konce platnosti bezvízového pobytu žalobce do přivolání hlídky policie), a to na základě listinných důkazů, s kterými byl seznámen a mohl se k nim vyjádřit. Žalobce tyto skutečnosti nijak nepopíral, naopak, v průběhu svého výslechu několikrát zopakoval, že si je vědom svého neoprávněného pobytu, ale potřeboval si vydělat nějaké peníze. Skutkový stav věci tak byl zjištěn zcela bezpečně a bez jakýchkoliv pochybností; žalobce ostatně v žalobě ani netvrdil, v čem je zjištěný skutkový stav nedostatečný.
26. K námitce, že nebyly zjišťovány též skutečnosti ve prospěch žalobce, soud předně uvádí, že ani sám žalobce neuvedl, a to ani v řízení před soudem, kteréžto skutečnosti v jeho prospěch, jimiž se měly správní orgány zabývat, to měly být. Správní orgány přitom vyšly ze skutečností, které se podařilo zjistit na základě vlastní výpovědi žalobce v rámci jeho výslechu, a dále, na základě skutečností zjištěných z příslušných evidencí a cizineckých databází. Pokud mezi těmito zjištěními objektivně převažovala zjištění v neprospěch žalobce, a žalobce žádné relevantní skutečnosti ve svůj prospěch neuvedl, nemohlo jít o pochybení správního orgánu. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí, jakož i rozhodnutí správního orgánu je přitom zjevné, že správní orgány zohlednily i skutečnosti ve prospěch žalobce, a to konkrétně, že v případě žalobce šlo o první porušení právních předpisů, že se správním orgánem spolupracoval, a dále kratší délku neoprávněného pobytu žalobce v ČR. Tyto námitky tak nejsou důvodné.
27. Žalobce dále namítl nepřiměřenost délky uloženého opatření, resp. nepřezkoumatelnost jejího posouzení (**námítky 3a a 3b**).
28. Správní orgán I. stupně se přiměřeností délky uloženého správního vyhoštění zabýval především na str. 5 svého rozhodnutí. Přihlédl přitom především k délce neoprávněného pobytu nejméně od 25. 12. 2020 do 14. 1. 2021, dále k tomu, že se jedná o jeho první porušení a se správním orgánem spolupracoval. Nemohl ale odhlédnout od toho, že žalobce věděl o tom, že porušuje právní předpisy, na území ČR vstoupil i přes platnost opatření Ministerstva zdravotnictví v souvislosti s epidemií onemocnění COVID-19, a tím pohrdá právními předpisy ČR.
29. Žalovaná se totožnou otázkou zabývala na str. 6 a 7 napadeného rozhodnutí. Žalovaná k tomu uvedla, že doba správního vyhoštění byla stanovena plně v souladu se zákonem.

Takto stanovená doba je dle žalované přiměřená, a to s přihlédnutím ke všem zjištěným skutečnostem, což se projevilo stanovením délky správního vyhoštění při samé spodní hranici zákonného rozmezí. Žalovaná dále upozornila, že v případě žalobce šlo o vědomý neoprávněný pobyt. Délka uloženého správního vyhoštění přitom není ve správní praxi výjimkou ani v případě kratšího neoprávněného pobytu, než v případě žalobce. Dále v prvním odstavci na str. 6 napadeného rozhodnutí žalovaná uvedla, že žalobce na území ČR také vykonával výdělečnou činnost; pokud však chtěl pobývat na území ČR a vykonávat výdělečnou činnost, měl postupovat v souladu se zákonem a požádat o příslušný druh oprávnění, nikoliv spoléhat na to, že jeho protiprávní jednání nebude odhaleno. Žalovaná dále v odůvodnění napadeného rozhodnutí též reagovala na námitku žalobce odkazem na rozsudek zdejšího soudu ve věci sp. zn. 1 A 1/2017, který se týkal neoprávněného pobytu v délce 2 dnů a v němž se soud tamního žalobce zastal. Žalovaná k tomuto argumentu předně uvedla, že uvedené rozhodnutí je závazné pro účastníky tamního řízení, a proto nelze na něj odkazovat při řešení obdobného, avšak ne zcela skutkově totožného případu, neboť pro posouzené věci je rozhodná celá řada rozdílných individuálních okolností, zejména tedy skutečnosti, že v případě žalobce se nejedná o neoprávněný pobyt v délce několika dnů, a dále, že k odhalení neoprávněného pobytu došlo až vlastní činností příslušných orgánů. Proto žalovaná považuje délku uloženého správního vyhoštění za přiměřenou. Dodala, že žalobce musí nést důsledky svého protiprávního jednání a ne spoléhat na to, že nebude odhalen. Zároveň nelze s ohledem na zjištěné okolnosti tohoto případu od uložení správního vyhoštění ani upustit.

30. Takto formulované závěry a důvody lze považovat za zcela přezkoumatelné a dostatečné; vyplývá z nich, které skutečnosti správní orgány v souvislosti s přiměřeností délky správního vyhoštění hodnotily, a jaké závěry z takového hodnocení dovodily. Nelze proto ani mluvit o nepřezkoumatelnosti této části napadeného rozhodnutí žalované, potažmo rozhodnutí správního orgánu I. stupně.
31. Soud dále konstatuje, že otázka délky uloženého správního vyhoštění podléhá správnímu uvážení správního orgánu, a správní orgán je povinen ji stanovit v rámci zákonem vymezeného rozmezí po zohlednění všech individuálních okolností konkrétního případu. Tím jsou vymezeny meze správního uvážení. Soudní přezkum správního uvážení se pak v podstatě omezuje jen na to, zda správní orgán nepřekročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo zda je nezneužil (§ 78 odst. 1 s. ř. s.; k tomu srov. např. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 23. 3. 2005, čj. 6 A 25/2002-42, č. 906/2006 Sb. NSS).
32. Soud v souvislosti s touto námitkou ovšem neshledal překročení nebo zneužití meze správního uvážení správními orgány. Správní vyhoštění v délce jednoho roku bylo uloženo při spodní hranici zákonného rozmezí, které umožňuje maximální délku stanovit až na 5 let. Správní orgány zohlednily několik skutečností ve prospěch žalobce, což rovněž přezkoumatelným způsobem v odůvodnění svých rozhodnutí i vyjádřily. Jako polehčující okolnosti v případě žalobce shledaly, že v jeho případě se jednalo o první porušení právních předpisů v ČR, a dále, že se správními orgány spolupracoval. Dále přihlídkly též k délce neoprávněného pobytu žalobce na území ČR, protože mu nebyl stanoven zákaz pobytu v na spodní hranici možné délky do 5 let. Přítěžujícími pak žalobci byly skutečnosti, že se v ČR neoprávněně zdržoval zcela vědomě, a dále, že zde pracoval, aniž by se jakkoliv pokusil o vyřízení příslušných oprávnění, a konečně skutečnost, že žalobce vstoupil na území ČR v době platnosti opatření Ministerstva zdravotnictví týkající se nouzového stavu vyhlášeného v souvislosti s pandemií onemocnění COVID-19.

33. Dále soud uvádí, že z jeho úřední činnosti je mu známo, že stejná nebo obdobná délka správního vyhoštění za stejnou skutkovou podstatu (*a to i po zohlednění změny právní úpravy, kdy dotčená skutková podstata byla s účinností do 30. 7. 2019 upravena v § 119 odst. 1 písm. c) s horní hranicí 3 let – pozn. soudu*) je cizincům ukládána i za mnohem kratší nezákonný pobyt na území ČR, a to dokonce i v řádu hodin (viz např. rozsudky zdejšího soudu sp. zn. 2 A 5/2021, kdy bylo uloženo správní vyhoštění v délce jednoho roku za neoprávněný pobyt v délce jednoho dne, sp. zn. 2 A 64/2020, kdy bylo uloženo správní vyhoštění v délce dvou let za neoprávněný pobyt v délce 3 měsíců, či sp. zn. 2 A 80/2020, kdy bylo uloženo správní vyhoštění v délce 1 roku za neoprávněný pobyt v délce jednoho měsíce, a mnohé další; soud pro úplnost poznamenává, že v těchto věcech došlo k zamítnutí žaloby). Soud tedy nemohl přisvědčit námitkám žalobce o nepřiměřenosti délky uloženého správního vyhoštění, či o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí v této části.
34. Pokud žalobce argumentoval v žalobě odkazem na rozsudek zdejšího soudu ve věci sp. zn. 1 A 1/2017, soud shodně s názorem žalované na str. 6 jejího rozhodnutí uvádí, že individuální skutkové okolnosti tamního případu jsou odlišné od nyní projednávané věci. Jednak v uvedeném případě cizinec pobýval na území ČR nelegálně pouhé dva dny, kdy neoprávněný pobyt žalobce byl způsoben jednodenním zpožděním při plnění povinnosti podle § 103 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Dále se tento cizinec sám dobrovolně dostavil k cizinecké policii k řešení svého pobytu a z jeho jednání byla evidentní snaha a zájem o řešení jeho problému s pobytovou situací. V nyní řešené kauze však nelegální pobyt žalobce trval několik týdnů a protiprávnost jednání žalobce byla odhalena náhodně, a to vlastní činností policie v součinnosti s cizineckou policií. Již jen z těchto důvodů nelze odkazovanou věc aplikovat i na nyní posuzovaný případ, neboť právě uvedené individuální odlišnosti těchto případů zakládají rozdílný postup správních orgánů.
35. Na uvedené posouzení pak lze navázat posouzením **námitek 4a a 4b**, spočívajících v tvrzení, že napadené rozhodnutí o správním vyhoštění představuje nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života, a správní orgán I. stupně tuto otázku posoudil čistě formalisticky a nepřezkoumatelně.
36. Ani s těmito námitkami se ovšem soud neztotožnil. Z odůvodnění obou rozhodnutí správních orgánů je zřejmé, že se otázkou přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce (§ 174a), přezkoumatelným způsobem zabývaly. Soud v této souvislosti dále upozorňuje na zásadu jednoty správního řízení, dle které z pohledu soudního přezkumu rozhodnutí vydaných správními orgány představuje správní řízení v prvním stupni a odvolací řízení jeden celek (k tomu lze namátkou odkázat např. na rozsudek NSS ze dne 28. 5. 2003, čj. 7 A 124/2000-39, č. 5/2003 Sb. NSS, nebo ze dne 27. 2. 2013, čj. 6 Ads 134/2012-47, ale i na mnohé další). Odvolací orgán tedy může v rámci svého řízení a rozhodnutí napravit případné drobné nedostatky v řízení či v rozhodnutí správního orgánu I. stupně.
37. Správní orgán I. stupně se této otázce věnoval na str. 4 a 5 svého rozhodnutí. Nejdříve posoudil přiměřenost dopadů s ohledem na žalobcem tvrzené rodinné vazby na území ČR, poté se vypořádal s jednotlivými kritérii ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. Pokud jde o tvrzené rodinné vazby žalobce na území ČR, správní orgán I. stupně uvedl, že žalobce je svobodný a bezdětný, na území ČR nemá žádné rodinné příslušníky, naopak, rodinu (matku) má ve vlasti, kde s ní žije. Žalobce přitom není rodinným příslušníkem občana EU ani s takovou osobou nežije ve společné domácnosti, v ČR nemá vytvořeny tak

silné soukromé a rodinné vazby, na jejichž základě by nebylo možné uložení rozhodnutí o správním vyhoštění. Ze zjištěných skutečností nevyplývaly žádné, které by bránily vycestování žalobce, přičemž žalobce sám uvedl, že vycestuje dobrovolně. Správní orgán dále zohlednil též možnosti zpětné integrace žalobce ve vlasti, kdy dosavadní život v ČR žalobci neznemožňuje ani nekomplikuje návrat do jeho vlasti. Žalobce se tak vrátí do prostředí mu důvěrně známém, v němž má všechny své rodinné vazby.

38. K jednotlivým kritériím § 174a zákona o pobytu cizinců dále konstatoval, že rozhodnutí o správním vyhoštění je k povaze protiprávního jednání přiměřené. Po celou délku jeho pobytu se žalobce nezapojil do veřejného dění, k domovské vlasti má stále blízko, žije tam jeho matka, s níž je v kontaktu. Dále správní orgán I. stupně zohlednil též věk žalobce, kdy shledal, že žalobce je svéprávnou osobou, a dále zdravotní stav, kdy se cítí zdravý a s ničím se neléčí, příznaky COVID-19 neměl. Odkázal též na své závěry ohledně povahy a pevnosti jeho rodinných vztahů v předchozích částech rozhodnutí. Z výpovědi žalobce je zřejmé, že v ČR nežil rodinným životem, naopak v zemi původu žil po většinu svého života a má tam značné vazby, přičemž neexistuje žádná nepřekonatelná překážka k rodinnému a soukromému životu ve vlasti. Žalobce také uvedl, že vycestuje dobrovolně. Nebyly ani zjištěny žádné společenské či kulturní vazby, na základě kterých by se daly dané vazby posuzovat. Vycestování žalobce je přitom možné, neboť pochází z bezpečné zemi původu ve smyslu vyhlášky č. 328/2015 v účinném znění, a ani on sám neuvedl žádnou překážku k vycestování. Správní orgán I. stupně tak konstatoval, že neshledal nepřiměřený dopad do žalobcova soukromého a rodinného života.
39. Z výše uvedeného tedy na rozdíl od tvrzení žalobce vyplývá, že správní orgán I. stupně posuzoval uvedená kritéria ve vztahu k situaci žalobce. Nebyl přitom povinen přesně do detailu vyjmenovat všechny podrobnosti ohledně pobytu a života žalobce v ČR, které již uvedl na jiných místech svého rozhodnutí.
40. Žalovaná posuzovala přiměřenost dopadů napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce na str. 5 napadeného rozhodnutí. Se závěry správního orgánu I. stupně se plně ztotožnila a dodala, že přiměřenost napadeného rozhodnutí byla posouzena dostatečně. Dále připomněla, že dle judikatury Nejvyššího správního soudu není nezbytné, aby se správní orgány vyjadřovaly ke všem stanoveným kritériím, podstatné je, aby z rozhodnutí vyplývalo, že ve vztahu k nim správní orgán učinil skutková zjištění a posuzoval je. V tomto kontextu tak žalovaná konstatovala, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně ob stojí. Žalovaná dále připomněla, že žalobci bylo umožněno se i k této otázce, jakož i k veškerým dalším okolnostem, které by mohly být relevantní pro posouzení věci, se vyjádřit, avšak žalobce neuvedl žádné významnější vazby, které by jej k ČR pojily, či ani důvod, pro který by nemohl z území vycestovat. Žalovaná dodala, že ze shromážděného materiálu je evidentní, že žalobce do ČR cestoval z důvodu výkonu výdělečné činnosti, avšak protože byl pouze držitelem biometrického pasu, a nebyl držitelem příslušného pobytového oprávnění, ani pracovního oprávnění, nebyl k této činnosti jakkoliv oprávněn. Žalovaná přitom neshledala důvod, pro který by žalobce nemohl včas z území ČR vycestovat zpět do vlasti a ani sám žalobce takový důvod neuváděl.
41. I v tomto případě soud konstatuje, že správní orgány formulovaly své závěry přezkoumatelným způsobem a jednoznačně z nich vyplývá které skutečnosti a jakým způsobem je hodnotily. Soud se závěry správních orgánů ztotožňuje a odkazuje na ně.

42. Jestliže žalobce namítl, že takové posouzení je čistě formalistické, soud tomuto tvrzení nepřisvědčil, ač se z důvodu stručnosti vypořádání kritérií podle § 174a zákona o pobytu cizinců může na první pohled tak jevit. Smyslem § 174a zákona o pobytu cizinců je zejména co největší zohlednění individuálních okolností každého jednotlivého případu. Správní orgán je tak povinen projít alespoň uvedený seznam kritérií a posoudit jejich relevantnost pro závěr o přiměřenosti, či nepřiměřenosti zásahu do rodinného a soukromého života cizince. To však neznamená, že pro každé z uvedených kritérií bude nutno se obsáhle vyjadřovat, zejména v situaci, kdy ani sám cizinec k danému kritériu ničeho neuvedl. A rovněž tak uvedené neznamená, že v každém jednotlivém případě budou relevantní všechna kritéria. K tomu je nutno poukázat na to, že není povinností správního orgánu vyjadřovat ke všem kritériím uvedeným v § 174a, zejména pokud ani nejsou klíčové z hlediska rozhodovacích důvodů. Soud v této souvislosti odkazuje zejména na rozsudek NSS ze dne 26. 2. 2014, čj. 8 As 109/2013-34, jehož právní věta zní: *„Ustanovení § 174a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, obsahuje výčet kritérií, které je nutno vážit při rozhodování o správním vyhoštění cizince. Správní orgán však nemusí v rozhodnutí výslovně vyjmenovat všech 11 tam uvedených kritérií a předjímat u některých případný dopad na rozhodnutí. Pokud například věk cizince nedává jakýkoli důvod považovat správní rozhodnutí z tohoto důvodu za specifické a takový důvod neplyne ani z průběhu řízení, není správní rozhodnutí nezákonné jenom proto, že správní orgán výslovně neuvedl, že ke kritériu věku nebylo zjištěno nic rozhodného. Obdobně je tomu u kritéria zdravotního stavu cizince.“* V dané věci, stejně jako i v nyní posuzované věci, totiž cizinec žádné skutečnosti, které by mohly být podstatné pro zásah do soukromého a rodinného života, netvrdil a ani ze spisu nevyplývaly.
43. Žalobce dále namítl nepřiměřenost formy uloženého opatření; správní orgány mohly zvolit mírnější opatření (**námítka 2**).
44. Soud opakuje, že důvodem vydání obou rozhodnutí v řízení o správním vyhoštění byl neoprávněný pobyt žalobce na území ČR v období od 25. 12. 2020 do 15. 1. 2021, tj. od konce platnosti bezvízového pobytu žalobce do přivolání hlídky policie. Žalobce neoprávněnost svého pobytu na území ČR v době specifikované v rozhodnutí správního orgánu I. stupně ani nikdy nepopřel.
45. S ohledem na znění § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců soud musí především zdůraznit, že aplikace tohoto ustanovení nezávisí na správním uvážení správního orgánu; jsou-li podmínky tohoto ustanovení naplněny, správní orgán je povinen správním vyhoštěním uložit. V daném případě není sporu o tom, že se žalobce vytýkaného jednání dopustil. O správním vyhoštění správní orgán pak nerozhodne pouze tehdy, pokud to vyplývá z jiného ustanovení zákona o pobytu cizinců, typicky § 50a citovaného zákona, který umožňuje cizinci dobrovolně opustit území ČR na základě rozhodnutí o povinnosti opustit území. Soud se však ztotožňuje s žalovanou v tom, že v případě žalobce nebyly pro tento postup splněny zákonné podmínky. Rozhodnutí podle § 50a zákona o pobytu cizinců by totiž mohlo být žalobci vydáno pouze, pokud by u něj nebyly shledány důvody pro zahájení řízení o správním vyhoštění, nebo pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, nebo pokud by důsledkem rozhodnutí o správním vyhoštění byl nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života. To však nebyl případ žalobce. Při výslechu žalobce netvrdil nepřiměřený zásah do rodinného nebo soukromého života (k tomu viz body 17. a 18. výše). Žalobci proto nebylo možné uložit povinnost opustit území, neboť nebyl shledán nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života.

46. Podstatné v této věci tak je, že byly dány podmínky pro uložení správního vyhoštění, neboť žalobce pobýval na území ČR nelegálně, uvedené skutečnosti byly nezpochybnitelně prokázány a doloženy, a přezkoumatelným způsobem odůvodněny, a proto správní orgány postupovaly v souladu se zákonem, pokud rozhodly o správním vyhoštění žalobce. S ohledem na výše uvedené lze uzavřít, že pro vydání napadeného rozhodnutí byly splněny zákonné podmínky, neboť žalobce se nacházel na území ČR neoprávněně.
47. Soud tedy uzavírá, že rozhodnutí o vyhoštění potvrzené napadeným rozhodnutím bylo vydáno v souladu se zákonem a přezkoumatelným způsobem odůvodněno na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

IV. Závěr a náklady řízení

48. Soud s ohledem na vypořádání žalobních námitek neshledal žalobu jako důvodnou, a proto ji podle 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
49. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn dle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož náhrada nákladů řízení přísluší tomu, kdo měl ve věci úspěch. Žalobce neměl ve věci úspěch, žalované žádné náklady řízení nad rámec její úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz v záložce Rychlé odkazy – Úhrada soudních poplatků.

Praha 22. června 2021

Mgr. Darina Michorová, v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje: K. T.

